

Kalėdos: šiluma, kuri sušildo užkietėjusias širdis

Davide Prospero rašo „Corriere della Sera“ laikraščiui: su Įsikūnijimo paslaptimi Likimas tampa žmogaus draugija. Visiems

25-12-2024

Davide Prospero
CL Brolijos prezidentas

Gerbiamas redaktorium,

naujausiame „Corriere“ laikraščio interviu Lorenzo Jovanotti [italų dainininkas] tam tikru momentu, komentuodamas Johno Lennono dainą *Imagine*, sako: „**Pasaulis be religijų būtų blogesnis, nes tikėjimas yra pats žmogiškiausias dalykas tavyje. (...) Svarbu ne atsikratyti religijų, o išsilaisvinti.**“ Ir toliau priduria: Bažnyčia yra „mano namai“. Šiuose žodžiuose Jovanotti aprašo patirtį, kuri yra ir mano patirtis. Tačiau svarbiausia – jis išsako revoliucinę poziciją dabartinės visuomenės mąstymo fone.

Jo žodžiai kelia klausimus, kurie, manau, yra svarbūs visiems: kaip tikėjimas gali mus išlaisvinti? Ir kaip Bažnyčia – žmogiška tikrovė, sudaryta iš tokių pat ribotų ir trapių žmonių kaip visi – gali būti tikro išsilaisvinimo vieta? Tai atrodo kaip pasaka arba absurdas. Tačiau yra nenuginčijamas faktas: **visi nori būti tikrai laisvi. Laisvi nuo jausmo, kad esi niekas, atsitiktinis skaičius minioje be veido; jausmo, kurio negali numalšinti net laisvė, paremta teisėmis ir technologijomis.**

Todėl mes dažnai slopiname šį troškimą įvairiais išsiblašymo būdais, gyvendami kultūroje, kuri tam nuolat sudaro sąlygas. Ir ką gi? Italo Calvino, kalbėdamas apie kasdienio gyvenimo „pragarą“, rašo: „**Yra du būdai išvengti jo kančių. Pirmasis daugelio lengvai pasiekiamas: sutikti su pragaru ir tapti jo dalimi, kad jo nebematytum. Antrasis – rizikingas ir reikalauja nuolatinio dėmesio bei mokymosi: ieškoti ir išmokti atpažinti tuos ir tai, kas to pragaro viduryje yra ne pragaras, tada padėti jiems tvirti ir išlaisvinti jiems erdvę.**“

Iš pirmo žvilgsnio, matant vis daugiau karų, netolerancijos ir smurto atvejų, stebint sausą kasdienybės monotonią, kyla pagunda pasiduoti pirmajam būdai. Nebent, pragare, iš tikrųjų yra kas nors, kas pragaru nėra. Don Giussani šiuos Calvino žodžius komentuoja taip: „**Tuos ir tai, kas, pragaro viduryje yra ne pragaras.**“ Tai įvyko! (...) **Likimas, mūsų Likimas, tapo Esatimi.** Bet Esatimi, kuri yra lyg tėvas, motina, brolis, draugas, lyg – kol mes keliavome – netikėtai atsiradęs bendrakeleivis. Bendrakeleivis: Emmanuelis, Dievas su mumis! Tai įvyko!“ Vienu konkrečiu istorijos momentu įvyko kažkas naujo, kas viską pakeitė. Ir vis dėlto iš pažiūros nepakeitė nieko.

Tai yra tikroji Kalėdų „revoliucija“. Ką iš tiesų gali pakeisti kūdikis, gulintis ėdžiose? Kad ir kaip stengtumėmės užgožti šios šventės prasmę, ji lieka šventė, vienijanti visus – tiek tikinčiuosius, tiek ateistus. Beveik nesąmoningai visi jaučia keistą, paradokšalią šilumą, sklindančią iš to naujagimio, gulinčio šaltyje. Šilumą, kuri tirpdo užkietėjusias širdis, kuri vienija ir sutaiko, atgaivindama viltį. **Manau, neatsitiktinai Kalėdas švenčiame su artimaisiais. Būtent per Kalėdas, matydami šį Dievą kūdikį, miegančiu savo motinos glėbyje,** mes iš naujo savyje atrandame galią, kai ir mūsų trapūs kūnai gali vienas kitam pasakyti tai, kas yra esmingiausia, dalijantis vieninteliu žodžiu, kuris iš tikrųjų išlaisvina: esi mylimas. Kun. Giussani sakydavo, kad „reikėtų pažvelgti į šeimą kaip į išpūdingiausią Įsikūnijimo pavyzdį“.

Per regimą mūsų žmogiškumo menkumą į mūsų gyvenimą nuolat sklinda Dievo artumos šiluma: kaip tėvo, motinos, brolio, draugo. **Dantė į visa tai subtiliai užsimena savo XXX "Skaistyklos" giesmėje:** „Jau aušroj esu regėjęs rytus, / kurie pasipuošia rožem žibančiom, / o kitas dangus liko giedras ir ramus; / saulė teka paslapčia, uždengta rūko, / todėl akis be vargo ją ilgai matė, / švelniai maloniai ramindama šviesa.“ Kaip akinantis saulės šviesos intensyvumas auštant tampa akiai pakeliamas dėl „rožinių rūko garų“, kurie tuo metu švelnina šviesą, taip ir dieviškoji meilė tampa pasiekiamą ir suvokiama per „rožinį“ mūsų kūniškumo atspalvį – per žmogiškąją bendrystę.

Nėra didesnės žinios, kuri būtų tokia paradoksali, ir tuo pačiu tokia pagrįsta. **Ir aš, kupinas nuolankaus dėkingumo, kartu su daugybe kitų draugų sakau, kad ši draugija, vadovaujama Popiežiaus, Bažnyčia, „yra mano namai“.** Su noru suteikti jai erdvės, pasiūlant ją visiems.